

1. Seznam příloh

Foto č. 1 Závěr akce Děti dětem, 1968 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Foto č. 2 Vlastimila Hradecká v Paříži, 1969 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Foto č. 3 Vlastimila Hradecká, 1976 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Foto č. 4 Vlastimila Hradecká, středisko Rumunská, 1991 (zdroj: archiv NADĚJE)

Foto č. 5 Bohoslužba, středisko Bolzanova, 1991 (zdroj: archiv NADĚJE)

Obr. 1 Diplom V. Hradecké z Vyšší pedagogické školy v Brně, 1962 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Obr. 2 Diplom V. Hradecké z UJEP Brno, 1972 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Obr. 3 Kopie studentské karty V. Hradecké, stipendijní pobyt v Paříži, 1968-69 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Obr. 4 Článek V. Hradecké „Co je a co není Armáda spásy“ (zdroj: Kostnické listy, č. 4, 1990)

Obr. 5 Reakce na článek V. Hradecké „Co je a co není Armáda spásy“, 31. 1. 1990 (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Obr. 6 a obr. 7 Povídka Ioan – můj bratr, V. Hradecká, nedokončený cyklus Povídky o uprchlících, listopad 1991 (zdroj: Naděje příloha Kostnických jisker, listopad 1991)

Obr. 8 a obr. 9 Povídka Tiberiu, V. Hradecká, nedokončený cyklus Povídky o uprchlících, leden 1991 ((zdroj: Naděje příloha Kostnických jisker, leden 1991)

Obr. 10 Článek „Památka spravedlivého bude k požehnání“, Marie Vencová, po smrti V. Hradecké, dataci a přesný zdroj se nepodařilo dohledat (zdroj: soukromý archiv rodiny Hradeckých)

Obr. 11 Seznam učitelů, Almanach k 100. výročí založení Gymnázia Jeseník (zdroj: BARTOŠOVÁ, Š., MALÝ, L., WORM, T. (eds.) 100 let Gymnázia Jeseník (1913 – 2013). Jeseník: Gymnázium Jeseník, 2013

Obr. 12 Kopie z časopisu Salvationist „Czechoslovakia needs the Army“ (zdroj: Salvationist, časopis Armády spásy, 19. 5. 1990)

2. Přílohy

Foto č. 1 Závěr akce Děti dětem, 1968

Foto č. 2 Vlastimila Hradecká v Paříži, 1969

Foto č. 3 Vlastimila Hradecká, 1976

Foto č. 4 Vlastimila Hradecká, středisko Rumunská, 1991

Foto č. 5 bohoslužba, středisko Bolzanova, 1991

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

DIPLOM

číslo 58556

Vlastimila Sovová

narozen(á) dne 9. listopadu 1936 v Olomouci studoval(a) v letech 1958 – 1961
a zakončil(a) státní závěrečnou zkouškou na fakultě Vyšší pedagogické školy
vysoké školy v Brně
studium oboru (specialisace) hudební výchova - jazyk český
učitelství v 6.-9. postupném ročníku základní devítileté školy

Rozhodnutím státní zkušební komise ze dne 3. března 1962 nabývá vysokoškolskou kvalifikaci

promovaný pedagog

M. Jitřák
děkan

—
rektor

V. J. J. J.
předseda státní zkušební komise

v Brně

dne 1. března 1962

č. j. 936 - S

Obr. 1 Diplom V. Hradecké z Vyšší ped. školy v Brně, 1962

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Číslo E * 015684

č. j. 2730/1972

DIPLOM

Vlastimila HRADECKÁ, roz. Sovová

narozen(á) dne 9. listopadu 1936 v Olomouci
zakončením řádného studia státní závěrečnou zkouškou na fakultě filosofické
vysoké školy University Jana Evangelisty Purkyně v Brně
nabývá podle zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, vysokoškolské kvalifikace
v oboru učitelství pro školy II. cyklu, sprostce: francouzština a čeština

v Brně dne 22. června 1972

L. S.

M. Jitřák
v l. děkan

J. J. J.
v l. rektor

SEVT - 26 383 4

S1 02 - 3152 72

Obr. 2 Diplom V. Hradecké z UJEP Brno, 1972

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
LIBERTÉ - ÉGALITÉ - FRATERNITÉ

Ministère
des Affaires Étrangères
Direction Générale
des Relations Culturelles
Direction de la Coopération
Technique

Ministère
de l'Éducation Nationale
Centre National
des Œuvres Universitaires
et Scolaires

**CARTE D'ÉTUDIANT ÉTRANGER
BOURSIER
DU GOUVERNEMENT FRANÇAIS**

Mlle SOVOVA Vlastislava

a été invité à poursuivre ses études en France
en qualité de Boursier du Gouvernement
Français du 1-9-69 au 30-6-69
Bourse prolongée jusqu'au _____

TCHAJ 68/69

ANNÉE UNIVERSITAIRE 1968-1969

Les œuvres universitaires et scolaires offrent leurs prestations aux étudiants par l'intermédiaire de 8 services :

- Inscriptions
- Logement
- Restaurants
- Activités culturelles
- Accueil des Etudiants originaires des départements d'outre-mer
- Accueil des Etudiants étrangers
- Service médico-social et des dispensaires
- Service social.

Cette carte donne accès à ces services **et ne peut être utilisée que par son titulaire.**

Elle doit être présentée à l'appui de toute demande formulée auprès du Centre Régional des Œuvres et à l'entrée des restaurants universitaires.

La carte des œuvres peut être retirée à titre provisoire ou définitif à ceux qui se sont rendus coupables d'une infraction pouvant donner lieu à des poursuites pénales ou qui ont enfreint gravement soit les règles de la scolarité, soit les règlements des établissements des œuvres universitaires et scolaires où ils sont inscrits, soit les engagements qu'ils ont souscrits vis à vis des œuvres universitaires ou sous leur égide.

Seules, les cartes temporaires portent la date de fin de validité. La carte ne portant pas d'indication spéciale doit être considérée comme valable pour l'année universitaire.

Signature du titulaire :

V. Jiróná
A Paris le 19 05 69

Cette carte n'est valable que dans la mesure où elle porte la signature de son titulaire et reste constituée de ses deux volets.

N° d'ordre 2166.897 01*

Valable jusqu'au _____

B 68-69
Bénéficiaire

Né le 9 11 35
Nationalité Tchécoslovaque Faculté ou établissement _____

Nom SOVONA'
Prénom vlastislava
Adresse 40, Rue de la Justice
Paris 20^e

Restaurants 201
400 FF
Vignette résidence

A Paris, le 19 05 69
Pour le Directeur _____

1968-1969

Obr. 3 Kopie studentské karty V. Hradecké, stipendijní pobyt v Paříži, 1968-69

Co je a co chce Armáda spásy

Dokud ženy pláčou, dokud děti hlado-
dověji,

dokud lidé jdou do vězení,
dokud je ještě někde jedna duše
bez Krista,

já budu bojovat.

[Z posledního kázání W. Bootha]

V těchto dnech plných naděje, ra-
dosti, svobody a nových perspektiv
považujeme za důležité upozornit ve-
řejnost na velké společenství křes-
tanů, které pro svou práci na poli
misijním a sociálním je ceněno po
celém světě. Na společenství, jehož
činnost byla v Československu v pa-
desátých letech zastavena a zakázá-
na.

Armádu spásy založili roku 1865
v Londýně William Booth (nar. 1829,
zemř. 1912) a jeho manželka Kate-
řina. Oba byli otřeseni tělesnou a
mravní bídou obyvatel východního
Londýna, který byl ve své době špi-
navým labyrintem brlohů, kořalen,
putyků, nevěstinců, chatrčí, džunglí
nemocí a smrti. Naplnění soucitem
k zanedbávanému lidu, o který se
nestarala nejen vláda, ale ani žádná
církev, vytkli si za cíl pracovat me-
zi opilci, tůlaky, zločinci, zloději a
nevěstkami v nejvykřičenější části
Londýna. W. Booth vyhlásil svou čin-
nost za svatou válku. Válku ve jmé-
nu Ježíše Krista a z lásky člověka
k člověku opovrhovanému a odsouze-
nému k živoření a pozvolnému umí-
rání.

Jen muž velké víry mohl unést bě-
mena překážek, pohrdání, posměchu.
Jen muž velké Boží lásky mohl nést
únavu, utrpení. Jen muž velké pokor-
y a skromnosti mohl unést léta strá-
dání. Příklad Johna Wesleye, zakla-
datel metodismu, který století před
ním kázal v ulicích chudým a vydě-
děným, jej posiloval. Jeho slova: „Jdě-
te metoliko tam, kde vás potřebují,
ale právě tam, kde vás potřebují nej-
více“ hýbala jeho srdcem i hnala
jej kupředu.

Svatá válka Armády spásy, mobi-
lizovaná mezi těmi, kdo byli bez Bo-
ha a bez naděje, slavila vítězství. Již
v r. 1882 bylo vysláno 100 průkopní-
ků do různých zemí. Amerika, Kána-
da, Austrálie, Indie, Francie, Švéd-
sko... Jaká mnohá nedorozumění,
těžkosti a pohrdání nesla tato práce
v zemích převážně křesťanských! A
což teprve v boji o spasení mezi mo-
hamedány a hinduisty! V r. 1933 by-
la již práce rozšířena v 82 zemích,
v 54 řečech, Armáda spásy vydávala
108 časopisů, měla asi 1450 dobročín-
ných ústavů pro sociální práci: útul-
ky pro muže a ženy, záchranné do-
my, sirotčince, nemocnice, útulky
pro svobodné matky, opilce, propuš-
těné vězně, chudé, nemocné, kance-
láře pracovních příležitostí, ústavy

pro přestárlé, právní poradny vede-
né bezplatně, ústavy pro slepé i hlu-
ché.

V Československu byla založena
v r. 1919. Prvním průkopníkem byl
velitel Larsson, který měl bohaté
zkušenosti a třicetiletou praxi v Ar-
mádě spásy ve Švédsku, Finsku, Rus-
ku. Po jeho odchodu do Jižní Ameri-
ky převzal jeho práci Julius Nielsen.
Brzy začal vycházet i časopis „Pra-
por spásy“. Jeho odpovědnou redak-
torkou byla Marie Rafajová, mezi
dopisovateli nalézáme i jméno Kris-
tiny Royové, mezi ilustrátory často
jméno B. Bureše.

V Praze byly zřízeny čtyři sbory;
dále se rozšířila činnost do Jablon-
ce, Pardubic, Hradce Králové, Liber-
ce, Chebu, Českých Budějovic, Opa-
vy, Stonavy, Ostravy, Škutče, Brna,
Bratislavy.

Násilný odpor ze strany světa i ně-
kterých příslušníků církve nemohl
zastavit pochod Armády. V Českoslo-
vensku byl však zastaven z moci,
která nejen zakázala, ale i konfis-
kovala.

Dnešní mladý člověk, ale i lidé
středního věku nevědí o Armádě spá-
sy nic pozitivního. V našem povědo-
mí zůstal jen posměch a pohrdavý
postoj, přezírání a pocit, že toto spo-
lečenství je pro dnešní svět už zasta-
ralou a nemoderní aktivitou, které
je u nás „odzvonené“. Nevědí, kolik
lidí v našich sborech bylo pro život
v církvi získáno právě touto organi-
zací.

Armáda spásy není určitou ohra-
ničenou náboženskou organizací, ne-
žádá od svých členů, aby svou cír-
kev, ke které náleží, opustili.

Její hlavní zásadou je — přivést
člověka až ke znovuzrození, to jest
k obrácení, k pokání nad svými hří-
chy, k novému životu v Ježíši Kristu
a k službě na Boží roli.

Cílem Armády spásy je — vést lidi
k podrobení se vůli Boží, aby přiji-
li spasení v Kristu Ježíši, aby ho
uznali za svého Pána a Krále, aby
jeho zákony zachovávali a cele mu
oddali svůj život.

Bojovník Armády spásy musí být
sám znovuzrozen, cele se oddat Bo-
hu do služby, v síle Boží přemáhat
těžkosti a protivenství, nebát se po-
směchu a pohrdání, nevzdávat se ni-
kdy naděje, nebát se postavit do ja-
kéhokoliv zápasu.

W. Booth se cele oddal Bohu. To
je důležité pro každého, kdo chce
svému Pánu sloužit. Chce-li kdo vést
život na roli Páně, staň se nástrojem
v ruce Boží, niť vůli Boží, buď křes-
tátem obětavým, živým, plným sebe-
zapření a touhy mít víru „skrže lás-
ku dělající“.

Vlastimila Hradecká

Vážená paní Hradecká,

nemohu jinak, nežli poděkovat Vám za
článek v Kost. listkách č. 4., že jste tak pěkně
naznačilo, co je a co chce Armáda Spásy. Děkuji
za tu možnost. Vašeho pera je to příjatelné
a-dobré.

Obecně A.S. jednáme a Vám p. n. p. Hradecké
ky také jev tom. Také ta Violet Merrill podala
zprávu v Londýně - je vyfotografovaná s velitelem pod
názvem: "Czech adventure for Violet". Jinak s tím ne-
mám možnosti do toho zasahovat a musím čekat, jak
se dohodnou. Zatím tolik.

Jsem Vám vděční za Vaši pomoc a doufám,
že se ještě uplatníte v Vašim vzdělávacím
se svým elánem. Buďte Vám zvědaví!

v Jeho službě Vás zdraví
Bohuslav Bureš.

v Praze, 31. I. 1990.

Ioan – můj bratr

Když odcházel z Biskupcovy ulice, přinesl mi tři karafidly. Nevěděl, že i já odjíždím týž autobusem do Jablonce, a chtěl vyjádřit svou vděčnost za péči, která mi byla po celý týden projevována.

Našli jsme ho na holešovickém nádraží hladového, obkřiveného samotou a chladem. Můj syn se do něho na první pohled zamítoval a oba zářlivě nadlele pak sít-zili své přátelství.

Nepoznali jsme zprvu, že jeho duše se podobá jeho zevnějšku, ale tušili jsme, že tento muž přišel ně ohebnou hrdou tvář, silných a mocných ramenou, obrovských tvrdých pěstí, je poleptaný kyselou nesvobodných let, přibylý na křivě chudoby útesku a potřebuje pomoc.

Ten první týden jeho pobytu v Praze jsem jej potkala náhodně u Vltavy. Seděl zamysleně s drohícím se chlebem v prstech a ozařovaly labutích síjí jakoby odřevály otázaníky v jeho myslí a očích. „... Invaže potkaná,“ řekl a přidál se k mému kroku. Byla mi cizí tato myšlenka a mlčela jsem. Má mno nepřikající šedá slova by mu

jistě nezacepila hlubokou pohanu ducha a neoddebrala zardění duše od studu, který jí pokrýl.

U Národního divadla jsme se rozloučili. Starý modrý svetr naše tažený na široké hrudi se brzy ztratil v davu. Zásypala jsem snad? Nebo jsem jen poslala za ním větu: na studu nemůžeš nic postavit!

V Jablonceku obýval s jinými Rumunů přiznání bytového domu. Na prsa mu nalehlo ghetto a ostnatý drát tábora mu rozedřel mysl. Přisáhlpnuté seberedoni křičelo transylvánskými očima a hledalo dialog života se smrtí, dobra se zlem.

Když jsem otevřela ve škole kursy češtiny, přišel mezi prvními. Účel se rychle a rád zbádal i odpoledne s námi, aby nám pomáhal třítit Satsivo, boty, kalhy. Věnovala jsem mu Bibli v rumunském jazyce a pak traktáty s evangelizacími texty. Poslouchá vše přijal a já jsem se neodvázala hovořit s ním o Bohu — zapamatovala jsem si příliš dobře jeho ostrou odpověď, kterou jsem obdržela na svou otázku, zda v Něno věří.

Přišel podzim. Ponořila jsem se do deště a chladu. Chodivala jsem do svého pokoje ve třetím poschodí často večer kolem Ioanova okna a viděla jsem tady sestřikávat hlavy teskaných, nevyzpytatelných, mlčících i hucících lidí, lidí toužících, postlapaných, polekaných.

V ty dny se ozývaly táborem a okolím deonace líhvidované sovětské muniče a dělí i matky plakávaly strachem a hrůzou. Snažili jsme se ve škole dleť všech uprchlíků mřmřít a nazývali jsme toto dění „malým tklidem“, bychom vypořáli v Hdech sámův a uvolnění. Nedarilo se nám to. Stěny i okna se ořřasaly kanonádou a ze stěn i stropů se drotila omítká, prošla na pavučiny a l křisy, které mi mnohokrát ozřaly můj chleba, když jsem si jej dobře neuschovala, zalezly do mlčících skllepů a Internáčních chřtánů svých podzemních chodeb, aby neviděly tu lidskou odkrytou bídu a bezmocnost.

Ioan sedával klidně v lavici a obličej tesaný silným nosem a vystrupující bradou roztahal temnýma očima řinčící okna a podzámni mračna, jako by chtěl turunovat ten křevčelící řev a echo odcházejícího sovětského vojska.

„Evropa je dnes plná šinů,“ promluvil prudce a já věděla, že

je naplněn hněvem jako přetopený kotel, který může vypuknout a který má potřebu otevřít pojistný ventil tlaku a napětí prozřítých posledních dnů a týdnů, odkřít každou nitku odporu tohoto setrvačování v nečinnosti a duševní nehybnosti.

„Učili mne, že jsem volný nebo otrok do té míry, jak to cítim ve své duši...“ Poslouchal jsem Il-di... Kolk grimasí Kolk sklepení Kolk způsobů převrátky jsem neschopný... ano, naprosto neschopný...“

Učili mne číst a psát a poslouchat propagandu. Přemýšlel jsem o tom, kolk lidí umí v Evropě číst a psát — ano, kolk! A přesto z nás nadělalí stádo a berany! Stádo, které umí sice číst a psát a počítat, ale není ničím chráněno před svou zaslíbenou domyšlivostí a peštiností... Člověk je vzdělaný, má diplom, ten potvrzuje jeho vědění, proto mu věří, je na něj hrdý...“

Čteme noviny, posloucháme rádio, sledujeme televizi — jako ostatní, s ostatními. Ale neznám nikoho, kdo by přemýšlel sám! Ne, tvrdim, že nikdo nepřemýšlí sám!... a nemá se na pozoru před těmi, kdo mlhvi mnoho a dožke! Opakuje se si navzájem zprávy, které jsme čtli, slyšeli, přežvy-

kuje je, předáváme dál jako své, jsme vydáni publicitě, propagaci, manipulaci. Od chvíle, kdy o věci čteme, považujeme ji za pravdivou, konzervu, která se je nom olžeje v našich kštech!... Nikdo nepatrě po pravdě; zjišťuji to denně... ale je mi třeba vidět, že cošia není tak přímá, jak jsem věřil... Zřejmě v myšlech a pohádkách, jak uniknout této fantasmagorii!“

Nemohla jsem promluvit. Mluvil tak vášnivě, s tak velkým zaujetím a tak rychle, že jsem nestacela ani vše sledovat.

„Cítim, že více než má svoboda je svoboda ostatních. Ano, moje svoboda je luxus... padlý strom znovu nepostavíš! Nemohu se cítit svobodný, když milióny našich lidí trpí... jak zradit bez zrady!“ Vstal a přistoupil k oknu. Cošití a velice silně bilo kladivem na levé straně mé hrudi a chtělo se mi být doma, na svém obvyklém místěku a mluvit k Tomu, který ví vše, o tom, čeho jsem i já plná, co mne děsí a trépi.

„Tyrán nabrzdil tyrana! Jaká fatos... je mi jedno, který tyrán vládně. Vždycky jsem tvrdil, že velikost tyrantovi nepatří. Je vykonstruovaná, je vymyšlená hloupostí a z hlouposti těmi, kteří jsou tyránem manipulovaní, tyranizo-

vani. Mistr a otroci se shodli ve stejné mčtostli... sídvám se stá-
rym... mé myšlenky jsou čím dál
tím obvyčejnější. Nacházím v sobě
tupost, hloupost, šplnu...."

Ohráti se ke mně a jako by se
nepřal mne, ale někoho v místnos-
ti: „Je opravdu nutné zarmucovat
a skřičovat ty, kteří trpí? Je třeba
je ještě ponížovat? Pokřvat je
hanbou? Má to být všechno pro-
středek k dodání odvahy?... Vím
nyní lépe to, co jsem dříve jen tu-
šil...“ Zamyslel se, pak neobrat-
ně vzal svůj školní sešit do rukou
a vybil mne, abych s ním šla
k obědu. A za tou neobratností zů-
stal někde daleko celý jeho dosa-
vadní život i cíl. ■

Když přišli do tábora křesťané
z Angoly, začaly každého večera
biblické hodiny s modlitbami. Čer-
lo se Slovo Boží ve všech jazycích
přítomných uprchlíků a evangeliz-
zace v táboře se rozproukla
v plném tempu.

Můj muž byl tehdy vedoucím
celého tábora a naše setkávání
u oběda a pak až pozdě v noci se
rozšířila o setkání na těchto shro-
máženích. O jak horouček jsme
tehdy oslavovali našeho Pána!
Černoskés zpěvy zněly po celém
dny nad celým prostorem, fran-

couzština, portugalsština, jazyk ki-
kongu, slovenština, čeština, bul-
harsina, ruština, rumunština —
ano, všemi jazyky jsme oslavovali
dfo Boží a chválii jsme Jej ze
srdce za jeho spasení a milosrden-
ství: Non, non, non, jamais ne pas-
serez non, non (ne, ne, nikdy
nepomině, Slovo Boží to nikdy ne-
pominel). A každé ráno jsme se
scházeli ve škole na modlitbách.
Bývalo nás tolik, že jsme se má-
lem nevešli do třídy.

Angolané začali zpěvem, podu-
páváním, různým tleskáním do
dlaní tlučením do lavic, život se
v nás probudil, ospalost uprchla,
ruce se rozlančily v rytmu, ne-
mysleli jsme na přítomnost, ne-
mysleli jsme na minulost, zapla-
vila nás radost, vděčnost, láska,
srdce se zmoocnil mř a pokol, ne-
viděli jsme už černé a bílé tváře,
ani ty pro Evropana podivné po-
stavy černých mužů tak předtím
nesmyslně oběčených ve dne ve
výzeleném přeznamu, v kašli oble-
čené na světlu, v zimních botách
boz ponožek, v dámských plášč-
tích, které si ve skladu vybrali
a chvěli je za každou cenu nosit,
žán v nemoderních kloboučcích,
které nám do skladu nevřin odkud
přišly, a v dlouhých nešivých ša-
tech z pruhá látek, které si u mne

chtivě vybíraly a radovaly se
z nich jako malé děti. Ne, nemeli
jsme pocit kritiky a pomluhy, ne-
bylo v nás posuzování a slova ne-
přátelství — Boží láska zastřešila
vše, co by nás mělo rozdělit, Pán
byl mezi námi.

Můj muž mval často večer ká-
zání a snažil se mluvit pomalu,
zřetelně a srozumitelně francouz-
sky, ruský a český. Ioan přišel se
svou Bibli hled v prvním týdnu
a podle svého zvyku se posadil
do první lavice na své místo.
K mému velkému štěstí se vyznal
dost dobře v hledání čtených míst
v Písmu a často předčítal Slovo
ostatním Rumunům. Kdo tomu po-
rozumel? Ohromilo to můj rozum
i srdce. Hledal Boha? Jistě — vím,
že každý Jej nějak hledal nebo
hledá — ať už Jej mrozí považují
za osud, přirodu, předurčení, ná-
hodu, pravdu, čtivou dimenzi ve-
bo prasila. A Ioan Boha hledal.
Hledal odpověď na své otázky,
na svůj nedůživý a zakrsle sou-
časný život v táboře, na svou hu-
dončnost.

vřičení zraku, abych propustil
zaprávaná slova Pána Ježíše
hlásil této mlosti Hospodňový.“
Duch svatý se postavil uprostřed
shromáždění. Ioanovy úsi se ote-
vřely, oči prohlédly a dostal ži-
zaní. Žízeň po Bohu po Božím od-
puštění, po smřu s Ním, tím Vel-
kým, Svatým, jediným Spravedli-
vým, Jeho inteligentní oči chtivě
sledovaly ústa mého muže, kosti
naté tvrdě pěstí jako by přitostily
ke stolu, celou bytostí prošleho
vědomí houze a bídy před Bohem,
pronikla jí lačnost, kterou nikdy
před tím nepoznal. Hlad a žízeň
po Spravedlnosti a Láске ho na-
plnily až k undění. Ano, nepo-
znával jsem ho, když vstal a šel
k mému muži. To nebyl můj žák
Ioan. Viděla jsem muže, který po-
znal pravdu o sobě, který se zho-
zil sám sebe, který zřucený vrátil
se k Otci, aby se s Ním setkal. Ne-
bylo nutné Jej mřit — slabost
Boží byla silnější než on (1. Kor
1, 25).

Tu noc jsme klečeli ve třetím
patře domu po sovětských vojá-
cích a volali jsme k Pánu všeho
tvorstva. Tu noc jsme přiváděli
k Otci nás všech zoufalou duši,
jež poznala svůj stav před Ním.
Tu noc jsme plakali s Ioanem, na-
ším bratrem, který vykročil a po-
chopil, že Hospodin nepatří, nad-
pání člověk. Tu noc poprvé za-
znělo táborem rumunské slovo
Iarrama, Iarrama, odpust mi, od-
pusť, v pláči a bolesti, šepotu a
vznaní.

Tu noc jsme uviděli, že Pán Böh
„necchá sebe bez osvědění“ a
zkusil, jaké je „vše Boží dobrá,
hlubá a dokonalá“, a podchopil jsme
hluboce, že „my mluvíme Jej, ne-
bo On prvé mluval nás“, a umyl
nás od hříchů naších krví svou.

Bylo už k ránu, když jsme se
rozcházel — Petrík, Zuzka, Ioan,
Sáša, můj muž a já. Můj nový bratr
objímal nás po řadě a stále šťast-
ně opakoval: Dumnezeale, můj Bo-
že! Doamna Vlasta, já jsem tak
šťastný, tak šťastný. A smál se.
Ano, my všichni jsme se smáli a
ukazovali jsme si za jeho zády
okřina navzájem na jeho radost a
radovali jsme se jako on, protože
„tak jest každý, kdo se z Duchta
narodil“ (1.3,8).

Když Bible zmlzela za Ioanovým
svetrem a svetř se ztratili na noč-
ním schodišti, věděli jsme, že nám
Pán přidal nového bratra ku po-
moci. Ano, osvědčil se. Byl pro nás
v dalších dnech a týnech vždy
poslou a potěhou.

Vlasta Hradecká
(Z připravené knihy povídek
o uprchlících)

Tiberiu

Přišel do Biskupovy ulice se svým bratrance Tomáš a unaveně se na mne usmál. Byl první? Ano, jste byl první, který se usmál. Všedypřítomný Matulala z vojenských dek nabízel do svých plíc a jako by to byl jeho neoblíbenější partěm, přijal jel do svého života i do svého poloprázdného barůna, který podsunul pod lehátko u zdi.

Usmávající se běženeč i máj čai, který jsem pro těch dvacet mužů připravoval, se jistě potásl a zlatě na mne dýchнул, když jsem jej maloval do hantů.

Přijal nápoj živrně. Zarostlá tvář, opuchlá víčka, černé krunčy do plí obličej. A polk už jen rychlé kroky k lehátku.

Co za sebou máš? A co sis ukryl pod tou střešou z tmečku, který ti leží na obličej a skrývá tě před světlm i zvedovym očima?

Bratrane: Toi už dávno spal. Jste dšská tvář bez ochrany ořovzvládn ruzvlnu své chlapečci a solis své sny o novm a křesném světe.

Překvapil mne rozlít dvakrát. To když mne francouzsky požádal o trochu teplé vody, a pak svou omladlou tvář, když se otočil.

Toho dne začal jeho vyčerpávající běh po vyvlastněncích a jiných vězňech. Byl to běh dlouhý a vyčerpávající.

Nezvala se?

Me, nikdy!

A dšněv byl opět unavený a bředy. A Luke měl čaj jakoby se mrazil a

zblednutí, i když přece jen na mne denně s láskou žláte dýchali.

Když jsem se sblížoval do Jablonček, zděsil jsem se. Antohus s upříchly ky pldi před našim autem a zpečetku jsem nevěhovála pozorost oboli, kterým jsem projížděl. Teprve na upozornění mého muže jsem tankodrom, tu měsíční krajinu, zraněnou a vystřenou, vyčerpáskou a rozrytou, uviděla. V jednom okamžiku, kam oko dohledol Zoufalé a smrtelné chraptivé bítlvé cestry a kopce hoře nebo pokryté křovím. Spoušť čtyřiceti let našeho života. Kudy nás to vezou?

Kudy nás to vezou? A proč právě sem?

Těbor po sovětských voláčích Nic smutnějšího už snal pro tyto uprchlicky měbylo k nalezení?

Pláček dšolil v lesích. Lágr z obou stran uzavřeny vraty a vojáky, sevřený prostor, obložený drátam a plotem, drátam a plotem. Asfaltové cestry ulic, kačiči k deseti budovám. K budovám zřizovným a postlučeným, španym a pokášeným. Porozé dšky českým a silovenským chlapečm ve vojenských sílnochrojích, pouzra dšky jejich práci a obdávostl jsem narazila na Háška lehu v domech jen dvakrát. To ledy, když jsem později hledala prosotory pro uprchlickou předelnu a sklád šatstva.

Kantýna. Už asi nikdy nevymanž ze své paměti ty prosotory, tu zelenou, opyškabanou a hlavou španou mautlu stěnu, ty hrzné a španové dílničce podlahy, pro které se tak často rvzjela vo-

jenšká železná stolička a utlodila svým hostem v nestřeženou chvilu tula, zapomenou ty nekonečné řady uprchlických čekáloch na jídlo. Stávala jsem také mezi nimi a čekala na porci vojenské stravy hladově třikrát denně. Bylo jí dostatek. Rumal sa dojícali chlebcem. Jan té soli a pepře bylo přepřilís. A dšil zde jedly s námi!

Porokla jsem Tiberiu až za týden. Neměl chut se mnou hovořit a bylo mu jistě proti mysli, abych jej oslovila. Pozdravil bez úběsli a šel si sednout na poltorozpadlé sedátko a byvalého ruského dětského hřiště. Vádla jsem už od Petrika, že Tiberiu pije a neholí se a že ztratil svoli humor vzdušince, jenž ja nade všim a vi si se všim rudy. V tom týdnu jsem jaskovostl jedního plukovníka došla do své péče budovu, kterou jsem mohla změnit na školu, a tak jsem s Petrikem a Zarkou žili od rána až do pozdních hodln jen svými plány, sbláneli lavice, židle, sblhovali sílné šatstva, obuvi, hraček, televizori, šicích strojů a hraček, zřizovali, aby škola byla fádně osvětlena, měla dvě učenuny, předelnu, šicí dílnu, zehlnru. Bylo toho tolik, kolik jsem chtěla pro uprchlicky učelnl!

Ale Báh ml poslal do cesny Tiberia a zaslavil mne.

Má známý z Biskupovy sedel se zavřenými víčky a děské houpačky a harmonika dšve mnou nevdučých vrasek hraha v jeho obličejl melodii parázšného a polápaného človeka. Melodii tichou a vyčlívou, tálou a buloštrnu, bezslonou.

Z přiznání protejšho domu kritička také hndba. Rumanská, bulkanská, orientální. Venal hincná a pro tuto hvilci zarova, obšavka.

Postavla jsem se těsně u houpačky a čekala, až se Tiberiu na mne podívá. Vědeli o mně? Snad ano. Zapálili si cigarety a odkrýl láhev, kterou měl zanesutu v kapse.

„Nepokoušej se utopit smutek v rumu. Umí plavat,“ vypravila jsem ze sebe staré přísloví, které jsem četla kdy si ve Francii.

Zarazil se. Nepodíval se na mne a nákolkrát zatáhl do sebe kouř cigarety tak silně, že jsem se podivila, jak ji ubýlo. Pak rychlým pohybem cigarety ubosil a řekl mi slova, která by mne určile v jiné situaci hluboce urazila: „Byl na obřiz je dílohu houpačka. Vy jim ale jistě nepřislí“ a chtěl odejít.

Přemohla jsem ostrou odpověď, která mne vyzývala k hůvě, a mřnř, abych se ho neodotkla, jsem pomalu promluvilna, dávaje si záležet na výslovnosti každé volkdy: „Ale já jsem se učila v mládí, že nedůvěra je neodvratně hupáček!“

Vrdli se. Uprně hledel na prouček papíru vřáčeného dětskou botou do písku a dílohu mlčel. Mřceli jsem oba. Nevim, co prodělo jeho mysli, já jsem vřála k Bohu. Krátce, ale přesně: „Otče, dej mu sílu překonat vše, co jej trápi! Otče, dej, abych byla užitelna! Otče drabý, smiluj se nad mněm všem!“

Pohlídal se a zapálil si znovu cigaretu: „Jak jse to fěkla o tom rumu?“ Neohlavla jsem o rumu, je to jedno z francouzských přísloví. Mřuvila jsem o smutku. To jenom vy jste slyšeli o rumu.

„Ne, ne! Opakuje mi to ještě jednou, jrcslni!“

„Nepřekoušel se utopit smutek v rumu, Tom! Tak pravat.“

„Jm...“ a zamyslel se. „Ano... tak. Zněm také jedno dobré přísloví, je italské. Dře si sřezuju, že bylo bto, Ale neřklá proč.“

Seděla jsem těsně na houpačce a nepochopila jsem zcela, co znamená toto přísloví v jeho životě. Pak jsem mu pohledla do obličej a uviděla jeho dšněv. Ano, ten uavny úsměv z prvního dne. Byl přátelský a milý. Mášta se také usmála. Nevim, ale určile jsem byla šťastná. Vzdřel jsem o to, litk prosila, abych mohla pomohat! Snad i zde jsem něco platná?

„Mřuvlete básničky?“ zeptal se mne znenadání.

„Ano,“ já na to rychle, abych jej povzbudila.

„Já mám rád Baudelaira. Vřa, co fěkl o životě?“

„Ne, nevim... nepamatuj se...“

„Napsal... život je democence, ve které každý pacient chce změnit postoi.“ Zasmál se. Cigareta v jeho prstech se rozpáda na třouzí prach a sřvřil se na čerčnu k. Asi o tom hovědel.

„Já jsem chtel do Německ... a teď siřim u dveřl, které zoi lamčenté a hřládné.“ Vřuvni! přislom prouček papíru z písku a rozřchal ho, „Co myslite, budu moci někdy změnit fěkol a dšstet se k tě nové postelil na západní polokoučl?“

Mřcela jsem a neuměla jsem mu odpovědel. Čtila jsem, že za tím všim je ostěn a nějaké řavy, ano, snad i huboké řavy. Dře bylo bto a neřklá proč... Vypovl to někdy nřknomu, aby si postřezovlo a uřdřevilo se?

Škola začala hned druhý týden našeho pobytu v lágru a začátky byly

Obr. 8 Povídka Tiberiu – část 1., V. Hradecká, Povídky o uprchlících (leden, 1991)

lost poznamenny nevrzlivosti Cerve-
ného krize Vedouci prohlásil, že škola
zde není potřebná a naše činnost je
zde zbytečná.

Naprostě se mi nezdála zbytečná na-
še práce mezi uprchlíky, a tak jsem se
rozhodla seřvat zde za každou cenu.
Dobrovole, bez smlouvy a bez platu.

Již v prvních dnech byla třída plná
děti. Od tří do patnácti let. Mezi star-
šími dětmi jsem našla i několik ana-
felnů.

Od počátku mi pomáhal můj známý
Tiberiu. Překonal svou nostalgiu a pro-
hlásil, že jeho charakter je nezločnický,
protože je prázdný, a docházel denně
do školy na vyučování. Díky jeho po-
moci jsem nikdy nepotřebovala tu-
močnicka. Za pomoci francouzštiny
jsme zvládali školu pro malé děti i kur-
sy pro dospělé. Byla to ohromná spo-
lupřáci

Sítvalo se, že děti ve třídě i omíté-
valy a některým se spouštěla z nosu
krv: Vyššené jsem předávala třpici
matičké do silných rukou Tiberiových
a opakované případy jsme přiváděli
k lékařům.

Dvakrát denně jsme pro děti přpra-
vovali svačinky. Vzpomínám si na oka-
zák svého překvapení, když děti, kte-
ré nikdy banány neviděly a nejdily,
konasly do slupek, aniž by si banány
oloupaly! Rozděl se totiž opakovalo
u mandarinok.

A čekalad! Ta mým nepřekam-
telna čekalad! Jáka bláznost a chit-
vo! Jáko nucheni a fuchati! To když si
vychlora děti halby při prvníh rozla-
ceni svačink a čekaladon, jady toto

vzácnosti do papírku pro své rodiče,
aby také oni ochránili.

A dětské přesvědčivky? Zvláště zasa-
né nám z Holandska jednou charita-
tivní organizací! Já ká musela být!
dobrotu spolu s kakaem a bombony, li-
zátky a zvyčkami!

Zádné z dětí si nenechalo ujít dobu
svatiny. Děti přiváděly i své docela
matičké sourozence, aby i oni s námi
měli to, co nikdy před tím neočtu-
nili. A kolik hrděk a catřků bylo
rozhoito! Kolik ubrnel polito! Ale vše
pod Zuzánýma šikovnýma rukama by-
lo opit dano do pořádku a děti se na
Zuzku lepily jako na plástev medu,
který jim voněl matkou i kamařádkou,
láskou i něhou. Bez Zuzky by proší
škola nebyla školou a život pro děti
by v tomto táboře byl šedivý a nau-
měný nudou. Chvala za Zuzku!

Dospělých jsem učila v jazýkových
kurech přes sedmdesát a byla s nimi
někdy práce veselá i náročná: Tokni
se učili českému jazýku dcery nšiv-
chem a lamici, byli kurzy tři. Když
jsem ale rozala učebnice v zálona
něli podle textu, mnzi jíz do škoy
nepřišli, byli málo gramotní, ba i ne-
gramotní — a nechtěli, aby se jim
ostřitně směl. Svděl se.

• O podvodech a krádežích v táboře
jsem se dozvěděla při jednom odpo-
ledním vyučování.

Učila jsem čísování slovesa nit a
zcela náhodně jsem napsala na tabuli
substantivum chleba. To splošnil sňho
u sáde by jíté zádné sňmce nuyvo.

Ze školy v Jablonceku

lalo, ale při druhém opakování čas-
ování slovesa s daným podstatným
jménem jsem si uvědomila rozruch
v celé třídě a následný nesouhlas: ...

Já nemám chleba... my nemáme
chleba.

Začátek rumunské slovní potyčky
mne zpočátku udivil, pak jsem se sta-
žila zjevnat obvyklý školní pořádek
a kříd k práci.

Už jsem se ho nedočkala. To odpo-
ledne proběhlo nesnadně a odlišně,
třída se změnila v rthano a fečnik
nachodovan řečnickou náho dnat u mni,
která jsem nerezaměla shovřimno vo
dopade krizichu hleam mmo.

„A já jsem teď tu kovadlina, ano?“
rozhrořené jsem mu pero vytrhla,
protože mi už dvě předtím nevrdali.
„Ne, my jsme ta kovadlina,“ zdřez-
nil slovo my a podíval se mi do očí.
„To my jsme ti tepni. Kdo jste teď
vy, novim. Urcitě ne kladivo.“

Začal skládat papír do různých ob-
razů a nevísim je si hluku ve třídě,
dodál k mému ještě většímu rozčilení
Ironicky: „Nedržte to kladivo náho-
dou v ruce vy?“

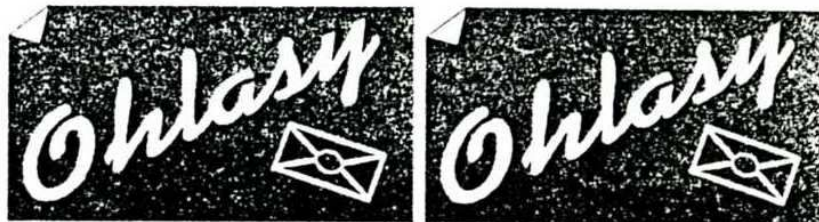
Ale to už viděl sám, že přehnal a
překonal únosnost své Ironi: a začal
mi vysvětlovat i já dyt láhona, do tá
doby máh naprosio neznáme a ústjeme,
„Prodáváš vám... a vy to také ku-
pujete?“ rozčileně jsem slobizovala
všechna slova.

Neodpovídal mi, jen po svém zpřáso-
bu mi na odchodu ještě dosall tu na-
servicovanou porci hrděkého a udržené-
ho okamžiku: „Dovraci bývali nazku-
šeni.“

Seděla jsem pak ještě dlouhou chvíli
ve třídě, která byla už mými záky
opuštěná, a pak doma, v komůrce, kte-
rá sousedila s pokojem jedno uprchli-
ké rodiny, jsem si malstrovala mouřta
Čechovova slova, která jsem si až do
této chvíli neuměla vysvětlit:

„Všechno zlo v životě pochází z du-
ševní přezátlosti, nudy, lenosti, a vše
to je nevyhnutelné, když si člověk
zvykne žít na účet jiných.“

Vlnsta Hradecká
Iz přitpanovana knihy pavček o uprch-
licích

Památka spravedlivého bude k požehnání

Doposud bylo mým zvykem psát o lidech, kteří do našeho města v různých časových obdobích přišli. Dnešní vzpomínku chci věnovat ženě, která před lety naše město opustila a před Velikonoce se rozloučila také s životem v tomto někdy radostném, někdy slzavém údolí. Je to paní Vlasta Hradecká, která v první polovině osmdesátých let učila na jesenickém gymnáziu.

Její oborem byl jazyk český a francouzština, kterou dobře ovládala, neboť ve Francii studovala. Pokud je mi známo, studenti, které dovedla k maturitě, na ni vzpomínají v dobrém. Byla sice přísná, ale spravedlivá. Ve svém vztahu k žákům nebyla neosobní, zajímala se o ně nejen jako pedagog, ale také jako člověk s citlivým srdcem. Myslím, že to neměla v těch letech lehké, nemohla projevit svobodně svůj názor věřícího člověka, aby nepřišla o zaměstnání. Vnímaví studenti mohli jen vytušit její vnitřní bohatství, z kterého jí mohla jen po kapkách a takřka v jinotajích občas něco předat.

Znala jsem ji v jejím životě soukromém, protože jsme se s Hradeckými vzájemně navštěvovali. Vybavila se mi jedna úsměvná vzpomínka. Vyprávěla mi, jak si ji kolegové dobírají kvůli jejím kravatám. S francouzským šarmem totiž nosila většinou kalhotový kostým, doplněný manžellovou kravatou.

Než přišla na jesenické gymnázium, učila ona i její manžel na Základní škole v Branně. Připravila tehdy k Beethovenovu výročí vzpomínkový večer, kterého jsem se také zúčastnila. Tehdy jsem si uvědomila i její schopnost literárního projevu, protože pásmo o Beethovenově životě a díle mělo značnou uměleckou úroveň, umocněnou jejím vlastním procitlým přednesem.

V polovině osmdesátých let se Hradečtí odstěhovali do Prahy. Paní Vlasta se už ke kantořině nevrátila. Jednak kvůli tehdy panující ideologii, jednak také kvůli nemocnému srdci. Po roce 1989 založili Hradečtí první útulek pro lidi bez domova, Naději. Později se střediska Naděje rozšířila nejen v Praze, ale i v dalších městech naší republiky. Tváře manželů Hradeckých jsme mohli občas vidat i v televizním vysílání, v souvislosti s jejich humanitní činností. Dá se říci, že založením Naděje našli své poslání, k němuž po létech lidského zrání dospěli.

Nemocné srdce paní Vlasty Hradecké se zde na zemi zastavilo. Jsem vděčná za to dobré, co po ní zůstalo, a že jsem po několik krátkých let mohla s ní sdílet svůj život.

Marie Vencová

Obr. 10 Památka spravedlivého bude k požehnání, vzpomínka Marie Vencové, po smrti V. Hradecké, dataci nebylo možné dohledat

JMÉNO	OBOR	NA ŠKOLE PŮSOBIL V LETECH	DOBA PŮSOBENÍ	FUNKCE ŘEDITELE	
Antoň Františka, Mgr.	M, Z	1993-2008	15		
Arztová Vlasta	Č, R	1964-1997	33		A
Babrajová Jarmila	Bi, Ch	1967-1971	4		
Bačovská Leona, Mgr.	Ch, F	2001-dosud	12		B
Bartoň Jiří, Mgr.	Vv, R	1995-dosud	18		
Bartoňová Šárka, Mgr.	R, Hv, Za	1988-dosud	25		
Bednaříková Silva	A, L	1952-1953	1		
Bednářová Františka	dom. nauky	1948-1949	1		
Blašková Renáta, Mgr.	Č, D	2003-dosud	10		
Brachtlová Milena, Mgr.	Č, D	1993-2009	16		
Cenek Josef, RNDr.	M, F	1967-1991	24	1983-1991	C
Cikryt Václav	D, Z	1955-1957	2		
Častulíková Hana, Mgr.	A, Ov	1999-dosud	14		
Čechová Barbora, PaedDr.	M, Bi	1983-dosud	30		
Černochová Eva	Tv	1993-1997	4		
Decker Vladimír	Tv, Z	1946-1983	37	1954-1963	D
Dittinger Alois	M, Dg	1949-1952	3		
Dostálová Magda, Mgr.	M, F, Inf	1993-dosud	20		
Dulay Brian	A	1994-1995	1		
Durmanová Lucie	M, Tv, Z, A	2005-2006	1		
Eineigel Alois	náboženství	1946	2 měsíce		E
Fiala Bohuslav	M, F	1945-1968	23	1945-1957	F
Fialová Emílie	M, F, Rs	1947-1948	1		
Flanderka Hubert	Hv	1946-1947	1		
Florián Zdeněk	M, Dg, Č, Hv	1967-1982	15		
Formánek Petr, Mgr.	M, Z	1992-1996	4		
Formánková Jitka, Mgr.	Z, Tv	1995-dosud	18		
Formánková Lad., Ing.	Za, N	1981-1990	9		
Growka Květoslav, Mgr.	Č, Ov, Vv	1982-1999	18		
Hájková Hana, Mgr.	A	2010-2011	1		G
Hajzerová Jiřina, Ing.	Ch	1981-2001	20		
Hamalčíková Jana, Mgr.	A	1998-dosud	15		H
Harenčíková Karla	D	1981-1982	1		
Havlík Vratislav	N, R	1976-1978	2		
Hejlová Naděžda	R	1990-1992	2		
Hrabincová Eva, Mgr.	A	2004-2013	9		
Hradecká Vlastimila	Č, Fr	1978-1982	4		
Hroudová Jaroslava	M, F	1977-1984	7		
Hubáčková Dagmar	M, F	1982-1983	1		
Hustý Karel	Bi, Ch	1945-1956	11		
Hynková Šárka, Mgr.	A	2002-dosud	11		

Prayer and Bible fellowships follow meeting in Prague

AT the end of last year, when major political changes were taking place in Czechoslovakia, 14-year-old Rene Hradecky made a big poster saying: 'We need The Salvation Army!' He stuck it up in an underground station in Prague, among all the political posters. His initiative prompted his parents to write to the General in London.

A few months later Commissioner Reinder Schurink (TC, The Netherlands) and Lieut-Colonel Derrick Tribble (R) arrived in Prague to hold the first official Salvation Army meeting in Czechoslovakia for 40 years.

Rene and his family were at that meeting, as was 25-year-old Marta Skrivova, who translated for the colonel on another occasion.

Contacts

Ilja Hradecky, an engineer in the graphics industry, his wife Vlastimila, a teacher, and their two children, Michelle (18) and Rene, became Christians 10 years ago. Mr Hradecky regularly received foreign literature and came across an article on The Salvation Army. He decided that was what his country needed—and tried to find out more about it.

While at a Christian service they met Major Bohuslav Bureš, who had been an officer in Prague before the Army had to leave in 1950. Together they set up a

Czechoslovakia needs the Army!

Major Bureš

register of Army contacts, to be ready for its return.

They greeted the arrival of Commissioner Schurink and

Lieut-Colonel Tribble with joy. Rene stood outside the underground station all day with a sandwich-board advertising the Army meeting, which was to be held in a Methodist church.

Streets

Major Bureš, who will be 91 on his next birthday, was provided with a new uniform, and he walked through the streets of Prague rejoicing in being able to witness in that way once again.

Lieut-Colonel Tribble took with him 250 of the 2,000 Czechoslovakian song books which had been printed. They contain 28 songs and 18 choruses and were put to good use in the meeting, which was attended by more than 200 people and lasted for over two hours.

Old salvationists took the opportunity to worship together, and people who were children and grandchildren of salvationists joined in.

Dr Pavel Titera, the president of the Baptist Union, once a

salvationist himself, introduced Commissioner Schurink and Lieut-Colonel Tribble, and he read the articles of war (also printed in Czechoslovakian) at a press conference.

Mr Hradecky's house is being used, for the moment, as a headquarters. Many people have written there to offer assistance or to seek more information, and a few have called in person.

Students

Two medical students arrived, wanting to do something to help. One of them, a grandchild of salvationists, said he was called to be an officer. There are plans in hand to bring them both to England during their summer holidays to see how the Army works and to give them opportunity to improve their English.

A regular Bible study and prayer meeting is being held in Prague and is attended by about a dozen people. One young man in his teens gave his heart to the Lord when he attended and he immediately asked what practical help he could give.

'Practical help' seems to be the watchword for this incipient work in Czechoslovakia. Dr Josef Hromadka, who is Deputy Prime Minister of the Czechoslovak Republic, said: 'People are needed more than money. People who care are very important.' He has been cutting through red tape to ease the Army's way to official recognition.

Nationals

To expedite matters further there will be a committee of Czechoslovakian nationals who will help to establish the work. Mr and Mrs Hradecky will serve on it and so will Major Gustav Stranofsky, who is in his 80s.

After the major was imprisoned when the communists took over Czechoslovakia, he met Brigadier Josef Korbek, an Army officer who had also been arrested. He had been converted through the brigadier's ministry and his story

Turn to next page

Lieut-Colonel Derrick Tribble (R) with Major Stranofsky and Mr Hradecky

3. Prohlášení žadatele o nahlédnutí do listinné podoby závěrečné práce pře její obhajobou

Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta
M.D. Rettigové 4, 116 39 Praha 1

Prohlášení žadatele o nahlédnutí do listinné podoby závěrečné práce před její obhajobou

Závěrečná práce:

Druh práce	
Název práce	
Autor práce	

Jsem si vědom/a, že závěrečná práce je autorským dílem a že informace získané nahlédnutím do zveřejněné závěrečné práce nemohou být použity k výdělečným účelům, ani nemohou být vydávány za studijní, vědeckou nebo jinou tvůrčí činnost jiné osoby než autora.

Byl/a jsem seznámen/a se skutečností, že si mohu požít výpisy, opisy nebo rozmnoženiny závěrečné práce, jsem však povinen/povinna s nimi nakládat jako s autorským dílem a zachovávat pravidla uvedená v předchozím odstavci tohoto prohlášení.

Jsem si vědom/a, že požít výpisy, opisy nebo rozmnoženiny dané práce lze pouze na své náklady a že úhrada nákladů za kopírování, resp. tisk jedné strany formátu A4 černobíle byla stanovena na 5 Kč.

V Praze dne .....

Jméno a příjmení žadatele	
Adresa trvalého bydliště	

_____
podpis žadatele

4. Evidenční list

Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta
M.D. Rettigové 4, 116 39 Praha 1

Prohlášení žadatele o nahlédnutí do listinné podoby závěrečné práce Evidenční list

Jsem si vědom/a, že závěrečná práce je autorským dílem a že informace získané nahlédnutím do zveřejněné závěrečné práce nemohou být použity k výdělečným účelům, ani nemohou být vydávány za studijní, vědeckou nebo jinou tvůrčí činnost jiné osoby než autora.

Byl/a jsem seznámen/a se skutečností, že si mohu pořízovat výpisy, opisy nebo rozmnoženiny závěrečné práce, jsem však povinen/povinna s nimi nakládat jako s autorským dílem a zachovávat pravidla uvedená v předchozím odstavci tohoto prohlášení.

Poř. č.	Datum	Jméno a příjmení	Adresa trvalého bydliště	Podpis
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				